

Øllet, vilde gøre sig bekendt med de Forbandelser, der i sin Tid ere udtalte mod Raffen, da den var ny, eller imod Tobakken, vilde de finde deres egne Udtalelser mod Øllet forholdsvis fornuftige sammenlignet med det, der blev udtalt mod de andre nævnte Nydelsesmidler. Jeg tror, det er noget, som vil gaa sin naturlige Gang. Øllet vil gaa ud og tage hele Befolkningen med sig, ligesom Tobakken og Raffen har gjort det og derved højnet Livet i Landet. De ere blevne almindelige Nydelsesmidler og have forøget Civilisationen, gjort Folkets Stilling bedre og gjort Livet mere værdt at leve. Øllet vil gaa samme Vej, der er ikke noget som helst, som skulde gøre det tvivlsomt. Der kan efter min Mening ikke anføres det mindste imod, at Øllet ikke skulde gaa samme Vej som alle de andre Civilisationens Frugter, som Befolkningen er bleven delagtig i. At jeg ser paa dette ikke blot som noget i og for sig nødvendigt, naturligt og liggende i Tingenes egen Gang, men ogsaa som noget i høj Grad ønskeligt, er en Opfattelse, som jeg ikke finder. Spor af Grund til at lægge Dølgemaal paa. Jeg anser Ølets Fortrængning af Brændevinen for et Fremstridt i Civilisation og derfor som en ønskelig Ting, og at det vil ske, anser jeg for utvivlsomt. Enhver Tale om, at Ølets Bevægelse skulde standse nu, eller at Øllet ikke skulde gaa ud til Befolkningen, betragter jeg som det rene Fantasteri. Der er ikke det mindste, der bestyrker denne Tro. Naar vi nu lægge den Stat derpaa, som er særlig enorm, tvivler jeg ikke om, at den vil gøre en vis Virkning, men det vil ikke blive den samme Virkning som den, en Stat, lagt paa Sukkeret, vil udøve. Kun delvist vil det have den samme Virkning. For de nuværende Ødrifters Bedkommende er det rimeligt, at Staten i alt Fald i Begyndelsen noget vil virke trykkende, men paa den anden Udvikling af Øllet vil Staten aldeles ingen Virkning have. Den vil ikke hindre, at Øllet gaar sin Gang, indtil det har naaet sin naturlige Grænse uden Hensyn til Staten. Altsaa der har jeg for mit Bedkommende ikke nogen som helst Tvivl om, at den højtærede Finansminister ved at faa Østatten har faaet et særdeles værdifuldt Aktiv og et Aktiv, som i Aarenes Løb vil blive mere og mere værdifuldt. Naar vi se hen til, at Øllet i Begyndelsen af Tirsjerne voksede med 30,000 Tdr. om Aaret, og i de senere Aar med 35,000 Tdr. om Aaret, og vi tænke os, hvad vi have fuldstændig den samme Ret til som til at gaa den modsatte Vej, at Tilvæksten i Stigningen maaste hører op, men at den samme Stigning, som har sun-

det Sted, i de senere Aar, ogsaa vil finde Sted i de følgende, er det klart nok, at naar vi se nogle Aar frem i Tiden, og naar vi tage den sidste Opgørelse, vi have, fra 1886, hvorefter Ølproduktionen udgjorde 600,000 Tdr. eller rettere, hvis jeg tør holde mig til det ærede Medlem for Holbæk Amts Ølje Balgtreds (Tauber), 700,000 Tdr., og vi tænke os Stigningen fra 1888. 10 Aar frem, ville vi komme efter disse 10 Aars Forløb med en Stigning af blot 30,000 Tdr. om Aaret til noget som en Million Tdr. Øl, og det vil med 10 Kroners Stat pr. Tønde blive 10 Millioners Indtægt for den højtærede Finansminister. At dette er noget, som meget vel kan ske, og som meget sandsynlig vil ske, er jeg overbevist om, at den meget ærede Finansminister er fuldkommen enig med mig i, thi det er den Tanke, hvorpaa han bygger den Handel, i Kraft af hvilken han gør denne Forretning. Det har jeg slet ingen Tvivl om. Jeg har nok nogen Tvivl om, at den højtærede Minister vil sige, at det er den Tanke, han har, men jeg tvivler ikke om, at han inderst inde har den, og jeg finder en Bestyrkelse heraf ved et Par Argumenter, som synes mig ret slaaende. Hvis den højtærede Finansminister ikke havde den Tanke, og jeg tilbød den meget ærede Finansminister denne Afford paa en noget anden Maade, dersom jeg sagde til ham: Den Indtægt, som den ærede Finansminister nu beregner af Øllet, antage vi ogsaa bliver den virkelige Indtægt, og lad os saa slaa den fast, saa at der ikke bliver mere, saa er jeg overbevist om, at den meget ærede Finansminister vil sige: Nej, jeg ønsker ikke denne Grænse sat ind i Loven, jeg vil nok alligevel se den Chance, om der ikke skulde blive de 10 Millioner i 1898. Det tror jeg, den ærede Minister vilde sige. Det var maaste værdt at gøre Forsøget med at sætte en saadan Grænse ind i Loven, hvor vi holdt os til den ærede Finansministers egen Opgørelse og sagde: Det bliver altsaa dette og ikke mere. Jeg tror, at den højtærede Finansminister meget kraftig vilde modsætte sig det, fordi han nok kan lide at ville paa den Umbe, som der alligevel er af Øllet. Et andet Argument er det, at vi under disse Forhandlinger ikke have kunnet faa oplyst, hvad der forekommer mig at være en ren Selvfølge, at man skulde bestemt angive, hvorledes Øllet har bevæget sig i de to Aar siden 1888, hvorfra den sidste Opgivelse er. Jeg har gentagne Gange under Forhandlingerne med den ærede Indenrigsminister i Anledning af Alderdomsforsørgelsen henstillet til ham at staffe disse Oplysninger, men hverten den ærede Inden-